

(6/38)

LA CAMPANA DE GRACIA

DONARÁ AL MENOS UNA BATALLADA CADA SENMANA

CADA NÚMERO 5 CÉNTIMS PER TOT ESPANYA

NÚMEROS ATRASSATS: DOBLE PREU

ANTONI LÓPEZ, EDITOR
(Antiga casa I. López Bernagosi)ADMINISTRACIÓ Y REDACCIÓ: LLIBRERÍA ESPANYOLA, RAMBLA DEL MITJ. NÚM. 20, BOTIGA
BARCELONAPREU DE SUSCRIPCIÓ: Fora de Barcelona cada trimestre ESPANYA pessetas 1'50.—Cuba, Puerto Rico
y Extranjer, 2'50

Encare no es mort, y 'ls seus successors ja están devorantlo.

dírni en quina lley ha trobat que pugui funcionar una farmacia sense permís legal, estantne encarregada una persona sense títol? ¿Que no val res la salut dels veïns de Masquefa?

VALLS, 7 de juliol
Els mossegas negres sembla que s'empenyen en buscar tres peus al gat, y molt serà que l'dia menys pensat no s'hi trobin. Figuris que l'dia 5 del actual passava la professió dita del Sagrat Cor pel carrer de Sant Roc, ahont se trobaven dos amics conversant tranquilment, quan un *barrabés* dels que anaven à aquella ab el fogonet al cap els embestí, manantlos que s'traguessin la gorra. Els aludits li respondieren lo que feya al cas, y ell, com si l'haguessin escaldat, anà tot motxo à unirse à las files que havia abandonat.

Poch després un company seu de glòries y mordradas, conegut per Mossén Policarpo, s'dirigí a el dret que té tot ciutat d'anar y permaneixer en la vía pública en la forma qu'estimi mes convenient. Per això seria necessari que à n'aquests buscas-ráhons no s'hi deixessin sortir may de les iglesias. Els carrers no son d'ells; son de tothom.

ENSENYANSAS

Els patrons han de considerar y tenir sempre present que ha passat per no tornar mai més l'época del despotisme. Si va passar pels reys, que's tenien per ungits de Déu (com no ha de passar pel capital, qu'es una cosa que no tindrà valor si l'obra no li fecondés? Allò de «A casa meva faig lo que m'ona la real gana» es avuy un absurd). Cert que à casa y à fora cada hui pot fer lo que vulgui, sempre que no resulti en detriment de la rabó y de la justicia.

El mateixos s'haurán de convèncer, à forsa de probas doloroses, que l'associació obrera es avuy de absoluta necessitat, pel bon règim del treball. L'odi que molts li tenen es verdaderament insensat. La propensió que demostran à mistificarla, volentí tenir els una intervenció més o menys eficaç y directa, resulta contraproduent, com ho acaba de demostrar la trista història del Montepio de Sant Joan, que ha promogut el conflicte entre els descarregadors del moll.

Millor que procurar cubrir l'afany d'exploitació ab institucions pseudo-protectorades del obrer, serà que respectin el dret que te l'operari à organizar-se com cregi per convenient. Capital y treball son elements de prou importància, pera que puguen y dequin tractarse ab la deguda formalitat y de igual à igual.

En aquest concepte cal que l'obrer s'organisi seriament en associacions ben establertes, y en las quals tingui realitat legal la decisió de la majoria dels individuos que les componguen. No ab bulls de sanch, ni obheint als estimuls del amor propi, se resolen els conflictes del treball. Avants de promoure una *huelga* precisa pendre las mateixas precaucions que s'prenen avants de declarar una guerra; que una guerra es al cap-devall, ab tot el seu sequit de violències, de víctimes y desgracias, presoners, ferits y fins morts moltes vegades. Si no sempre l'obrer desvalgu posseix els medis de sostenerse en el seu empreny, haveutes de imposar moltes vegades sacrificis superiors à las humanas forses, cal que posseixi sempre quan menos la rabó, y que aquesta sigui tan clara y evident que li conquisti l'apoyo decidit de l'opinió pública. Ab ella s'alcansa la victoria, fins en cassos desesperats.

Ignori si arribarà l'dia en que la facultat de associar-se, tant per part dels patrons com dels obrers, deixarà de ser un dret pera convertir-se en una obligació legal. Si això succeixi, podrà legislar sobre las *huelgas*, estableint las condicions y requisits baix las quals aquestas haguessin de declararse, y no sense apurar previament tots els medis de conciliació. Una *huelga* acordada per la majoria dels interessats, en votació legal, deuria mereixer el respecte absolut de las autoritats, y així com aquestas, ab l'excusa de protegir la llibertat del treball, se posan avuy sempre al costat del patró, llavoras vindrà obligadas à fer cumplir l'acord pres, en tant que l's interessats no mudessin de opinió manifestant el canvi per medi del vot.

En las *huelgas* així portadas desapareixerà la classe dels *esquirols*, qu'es la que agrava tots els conflictes, deixant una tirallonga de dificultats en la major part insolubles. En casi tots els cassos, las conseqüències de una *huelga*, en lo que atany al restabliment de la perturbada armonia, son cent vegades pitjors que l's incidents de la huelga mateixa. La convalecència es més penosa que la malaltia. Díguino sino l's centenars de operaris que després de una vaga s'troben ab el lloc que ans tenían, ocupat per un altre, y ab tal motiu, sense medis de subsistència y ab la rancunya al cor.

Pero mentres arriba l'dia en que signi estudiada y resolta la conveniència de aquesta solució, podrían y deurián els governs reconéixer alguna cosa més que l'dret de associar-se; podrían y deurián reconéixer la condició legal de la solidaritat obrera.

El treball representa un interés colectiu, tan important com el que més puga serho dintre de las modernas societats. Sense aquest agent de producció la vida social seria impossible, y s'assecaran las fonts del progrés.

Per què, donchs, l'Estat no ha de tenir pel treball igual consideració que la que demostra tenir pel Comers, per l'Agricultura, per l'Industria, per totes las manifestacions de l'activitat productiva?

Aquesta consideració deuria ferse efectiva creantse per tot Espanya las Càmaras del Treball, investides, dintre de sa peculiar esfera, de una representació y unas facultats anàlogas à las que tenen las Càmaras Agrícoles, las Càmaras de Comers, las Associacions industrials y las Económicas de Amics del País.

Ab las Càmaras del Treball, degudament constituides, se lograria la condensació de las aspiracions de las classes obreras: tots els problemes, que avuy se plantejan desordenadament, serían objecte de un detingut estudi: s'emplinarà en la seva solució una serenitat, fins ara desconeguda, y molts y molts conflictes que avuy surgeixen, per efecte de la desorganización y per obra impulsiva de las passions, arribant fins al extrém de amenassarlo ab ferlo agafar per la guardia civil.

No es precis fer comentarials à uns fets tan vergonyosos y abusius, que atropellen el dret que té tot ciutat d'anar y permaneixer en la vía pública en la forma qu'estimi mes convenient. Per això seria necessari que à n'aquests buscas-ráhons no s'hi deixessin sortir mai de las iglesias. Els carrers no son d'ells; son de tothom.

LA RELIGIÓ QUE VE

FINS avuy las religions, à mon modo d'entendre, no han sigut ni son mes que vestits que gasta l'Humanitat per amagar las seves nesses.

Y aquests trajes, à mida de que l'home va avansant cap à la perfecció, s'ven envelopant y estriplant.

Y veus que l's mitrats, desde l'Papa hasta l'últim bisbe, sastres tots ells, congregantse en Concilis que fan l'efecte de tallers de confecció, els van apedant y surgit à la seva manera, sense mudar la forma ni el panyo.

Degut à això, ens trobem ab que l'vestit religiós del nostre temps es ridícul per lo atrassat y no cubreix de bon tot ni una de las necessitats de l'home.

L'Humanitat viva, la que brasseja y lluya de form, no la paràssita que dorm y somnía en ideals morts y espers, l'el de núvols de cotó fluix del Etern Pare barbut y venjutiu, la que s'renava palpitant en cada minut del temps, sent fret y pateix miseria.

Y ens trobem aixòs perquè l's humans no podém viure nusos, necessitem descansar en un ideal que armonisi al cor ab el seny.

El vestit vell està cayent à trossos y precisa un de nou. Pero això es mes difícil de lo que sembla.

Tota religió obreix à una gran moda que no es mes que la manerà d'ésser de cada època. Cambié el pensar y el sentir de la gent y el vestit se desfà en pols. Mes, qui se sustreu à la moda (fins prenenent en el sentit mes vulgar de la paraula) de la moda que dura un hivern ó una primavera? Som ben pochs à pesar d'ésser molts els descontents. Ecls uns la seguixen perquè no díguin, els altres perquè necessiten que l's hi marquin el gust, y l's demés perquè la situació l's hi obliga. Ni l's individualistes, els que viulen à sa manera, se'n poden escapar del tot: el seu vestit, encara que diferent, peca de lluny en tenir alguna línia, un deix del istil imperant.

Per cambiar de moda no basta que uns quants descontents no la segueixin protestant ab quietut, cal que un caràcter revolucionari s'illesi al carrer y demostri la seva idea. Llavoras néixen els apóstols y poch à poch ó depressa, segons l'esbranzida ab que s'comenisa, la moda nova fa camí.

Imperava la religió vella, la del Deu dels cops de puny, de las inundacions y dels incendis. El temple es tava convertir en mercat y burdell de totas las baixess. El mon era dels richs y el pobre, per mes cap que tingüés, estava pitjor que una mula de tranya. No podia escullir traball: l'enganxavan al carro de la feina y desenganyavan à l'hora que volta l'amó, qui además el baldava à cop y únicament perquè no s'mora li donava, com qui ho llença als gossos, las mollas brutas dels seus festins.

Y tothom callava aprobat ó desaprobat aquell estat de vida, fins que vingué Jesús, revolucionari per exceŀlencia, y l'vestit cambià.

Cristo tallà l'patró en una forma inmillorable; mes al morir Jesús, l'Iglesia set vegadas santa al fé l'vestit nou per l'Humanitat salvada hi posà l'panyo ordinari y estrafola.

Y esdevingué la llar que evolutivament modificada es la Casa moderna.

Aquest fet es la primera etapa de la religió que ve.

La Casa, benèfida pedra en que l'home hi senta la famila nova que dignifica y enforteix, es el gràfic primer de la gran escala del dret de viure. Damunt d'aquesta pedra, lentament, ajudat per la dona y els fills n'hi ha possat d'altres, y enderrocant la monstruosa Bastilla, últim baluart de la vella y tirànica moda, perdura sobre pedra, à Paris, en el cervell de la Fransa, à l'Europa hi bastí el gran monument à la llibertat.

Avuy el qu'es considerat com à l'últim dels homes perquè no té diner, pot escullir el treball que vulgui y pot anar ahont li sembla sense que vingué l'amó que agafantlo per l'orella com abir, li imposi sa voluntat.

El seu treball no s'paga donantli menjat com abir; se li entrega un sou qu'encare qu'escarransit es el convin-gut, y de quin ell pot ferne lo que li dongui la gana.

Si l'estómac no li demanés pa, podrà viure sense fer res, com els burgoses.

Arribant aquí, toquem en el suprem dret que té tot s'r d'aquest mon de viure dels fruits que dongui la terra.

Per tant lo que solzament falta per arribar à la perfecció de l'Humanitat, es que aquesta s'organisi y's avingui à que l's fruits vitals de la Natura es mare's reparteixen fraternalment entre tots els s'rs.

Pero això no es cosa solzament de justicia, sino d'un amor tan grandiosament altruista, qu'es del tot indispenable perquè la victoria no sigui d'un dia sino per sempre, que tots els homes, blancks y negres, se confonquin en una gran abraçada.

Y veus que aquesta gran època s'aveinya sense temí'l vestit fet. Per això l'Humanitat sent aquests forts sacsejaments de nervis, y li petan las dents. Té fret... El vestit qu'encare porta, es podrà y ensenyia-

verb de la religió que s'acosta, el pa, veritat y felicitat suprema de la Casa.

Per tant cal que triomfi l'Cristo verdader, no l' de las estampas; aquell gran socialista que cridà contra l'injusticia quan aquesta era mes forta y mes injusta que mai. Convé desclavarlo de la creu religiosa y burgesa, perquè ell, que repartí tan sabia y amorosament el pa, torni à repartirlo entre l's homes. Y els seus apòstols, no ensotanats, que aquests son els seus eterns enemics, els que veritablement encaminan als desheretats pel camí de la victoria, es precs que s'dominin y que sereïnam prediquin la religió de la vida.

Y l'Humanitat no pot anar nua, y ara, mes que may, necessita una religió qu'armonisi els fruits del cervell ab els impulsos saludables del cor.

ESPAECH

EL POBRE PRISONER

*S'assegura que la fortuna de Lleó XIII ascedeix à 40 milions.
(Un telegrama.)

¡En quina confusió m'posa la noticia inesperada que, per la premsa esbombarada, roda ja per tots cantons!
¿Es dir que aquella pobresa no era res més que una broma?
¿Es dir que l'Papa de Roma deixa quaranta milions...

¡Deus clements y poderoso! Jo que, sempre innocent, creya que tot lo que l'clero deya era la pura veritat!
¿De qui's podrá fiar un home si, segons de veure acaben, hasta l's capellans la clavan?
¡Bon xasco me 'n he importat!

¡Quaranta milions, un mestre juguet de la sort impia, que ni camisa tenia y anava tot fet malbé!
¡Quaranta milions, un tío que oprimit per la canalla, dormia en un llit de palla y vivia presoné!

¡Oh Roma, ciutat eterna, pels arcàngels beneïda, ja pots dir que 'ns l'has freqüida ab tota la sal del món.
¡Ves qui havia de pensarse que de la fe al dols arrimo ens armessi aquest timo!...
¡Vàlgam sant Nen y sant Non!...

¡Qué dirán quan se'n enterin aquestes ànimes puras, que passant mil apretures y trayents'ho del menjá, juntavan centimètrats centimètrats, apilantlos ab mà avara, perquè l'pobrissó sant pare pogués comprir un tros de pa.

¡Qué pensaran els pageossos y las sensibles beatas que més pobres que las ratas pero sobreixint de fe, escuraven ab deliri la corcada calixera, perquè al hereu de sant Pere no li faltés jamai r

—No mentirás—diu la Iglesia quan ensenyà la doctrina: la vil mentida encamina al home à un horrible fi.
Y no obstant, tot predicantnos la veritat, la trapera!, repareu quina manera més tremenda de mentir...

Mentre nosaltres, tallossos, la bossa sacrificavam y contents à Roma enviamav qui una lliura, qui un diner, el bon Papa, xano xano, callat, sense fer tabola, anava omplint la guardiola que j'caleculin com' deu ser!

No s'tracta d'una pileteta de xavos, mitjà rovellada y penosament formada; no l'oprimit Lleó XIII, gràcies à las bonas obres dels innocents y dels pobres, deixà quaranta milions!

Pastors sempre venerables del mistific remat de Cristo, això ja no es ivatua listo; fà un reclam d'un presoné. Això, à més de deixar veure de Roma la immensa farsa, es pendre'l pél y rifar-se à tota la gent de bé.

Mes tant à la font va l'cantí, que al fí queda fet à trossos; tant abusau els caps-grossos, que al últim la vena cau.
¡Tornin un dia à venirnos à pidolar pel sant Pare!
Sabentse l'que se sab ara, i'veyam qui darà ni un clau!

C. GUMÀ

OBLA NOVA

SOTA LA PARRA

PER C. GUMÀ

Preu: DOS rals Se ven per tot arreu

NO HI HA TEMPS

GAFIN à qualsevol estudiant d'aquests que cada any treuen mala nota, y preguntin:

—¿Cóm es que no estudias?
—Perque no tinch temps.
Y no dirà cap mentida. Apenas obertas las classes, començan las vacacions de Nadal; aca badas las de Nadal, venen las de

Carnestoltes; darrera las de Carnestoltes compareixen las de Pasqua... Y entre l'sant del rey, y l'cumpleans, y l'dos de Mayo y l'naixement d'algún príncep y l'enterro d'algún altre, s'acaba l'curs, venen els exàmens y la més hermosa de las carbassas es el merescut premi dels esforços del estudiant.

Pero ell no s'apura, y fa bé. ¿Cóm volen que tregui bonas notas si no ha pogut estudiar; si entre aquestes festas, y aquelles y las de més enllà, no ha tingut temps per res?

Imagínense ara que l'Gobern es un estudiant, y apliquin el quinto.

Tothom, en estrepitos coro, l'acusa de lo mateix: de la inacció, de la falta d'activitat en que viu. Fa més de set mesos que ocupa l'candeler, y ¿qué ha fet... Res.

Es que no tinch temps!... — replica ell.

Y el mateix que l'estudiant, el Gobern té rahó.

No té temps... ni es fàcil que jamai ne tingui.

Prou se'n mor ell de gana, l'àngel de Deu de començar a plantejar els mil y mil projectes que desde el dia en que va agafar la paella pel mànech guarda en cartera.

Pero li es impossible, materialment impossible; no té temps!

Possession

' altre dia *La Perdiu* deya que 'l diputat obrer, Sr. Anglés, havia tributat grans elogis, al diputat regionalista Sr. Russinyol.

Y en efecte: la noticia resultà completamente falsa, segons aixís se dedueix de les manifestacions del Sr. Anglés, insertas en el Diari de sessions.

La Perdiu, completament estéril, no pot fer altra cosa que lo que fa continuament. Covar ous de guatlla.

El *Diario catalán*, aquell libelo nocedalí, sostingut ab els diners de D. Alejandro M.ª Pons, ha plegat el ram, retirantse modestament pel foro.

Aixó sí: al anar-se'n, manifesta ferho per haver lograt lo que tant volia, y per lo qual havia traballat sempre ab tota l'efusió de la seva ànima: la constitució del partit catòlic.

Es una mala treta que 'ls hi juga. Retirarse, quan mes serveys els hi podia prestar...

Es cosa que no s'entén,
es fins un acte inaudit...
¡Tant que 'ls hauria servit
per anà al número 100!

S'atribueix al carriയre Marqués de las Cinquillas, una gran idea, digna dels seus sentiments piadosos.

Lo que s'hauria de gastar en la revisió de las línies fèrreas y en la recomposició de les obres que ofereixen algun perill, creu que serà millor invertirlo en establir en totas les estacions el servei religiós, á fi de que 'ls passejants, al anar á empender un viatge, puguin prendre 'ls últims sagraments.

A mes del bitlllet de passatge, se 'ls provehirá de un butlletí que 'ls dongui entrada á la glòria, en el cas molt probable de un accident.

¿No es cert que ab un servei aixís, Espanya, en matèria de previsió ferro-carrilera s'colocarà al davant de totes las nacions del mon?

Ha sigut molt comentada á Tarrassa, la dimissió que del càrrec de Director de la Escola superior d'Indústries va presentar D. Pere Vacarissas, y la seva substitució immediata per D. Bartomeu Amat.

El Sr. Amat es cunyat del diputat a Corts, senyor Sala.

Ara sabem perque va anar á Madrid. Va anarhi per demostrar qu'ell no es polítich, pero si un protector decidit dels seus germans polítics.

Dedicidament, la política de casa es la millor.

Llegim en la *Kölnische Volkszeitung*:

«Roma, 7 juliol - 6'50 tarde.

» El Papa ha dormit dos horas y ha recobrat un poch las forsas. Pren *Somatore* en gelatina. Ha tornat la sensibilitat en la punta dels seus dits. Torna á reneixer l'esperança.»

Aixó dels dits es lo que mes els consola. Que 'ls pugui tornar á fer corre, pera contar els dinerous de Sant Pere.

A Gijón ha sigut posat en llibertat un barber que havia sigut pres... ¿per qué diríen?

Per haverse negat á prestar els seus serveys a uns individuos de la guardia-civil.

Es de creure que la llibertat no li haurán donada, sino després de haver contret el compromís d'en-sabonarios.

Y res de afeystarlos á repel, que per aixó i borregos! casi hi ha pena de la vida.

L'Evangeli diu qu'es mes dificil que un rich pugui passar les portas del cel, que no que passi un camell pel forat de una agulla de cusir.

Pero escoltin: ¿y si 'l camell sobre 'l gep hi porta un sacch ab 20 milions de liras?

En aquest cas se 'n figura que no podrá passar ni per les portas del cel, ni pel forat de una agulla de cusir.

A París s'han descubert uns escàndols tremebundos d'obcenitat y lascivia. Els protagonistas no eran com així podrà creure, quatre perdularis, sino alguns individus de l'aristocràcia, de aquells que tenen dirigida la proa á las institucions republicanes, perque troban que 'l ser republicà fa ordinari.

El baró Axel, qu' es un dels detinguts, li deya al jutge:

—Sr. jutje: li suplico, per pietat, que no 'm porti á la presó. Desitjo evitar promiscuitats repugnantes. Si m'ha de tenir pres, envíhem á un manicomio.

Per tipus aixís haurian d'establir-se en las presons franceses patis com el del nostre de la Gardunya.

Parlava l' altre dia 'l diputat fuerista Gil Robles, y al declarar que únicament el carlisme donaria l'autonomia regional, els diputats regionalistes catalans varen posar-se á aplaudir, com si fessin ballmanetas.

A nosaltres no 'ns ve de nou.

Pero bò es, per advertencia dels incautes, que sempre que se 's presenta ocasió ensenyin la boyna que portan amagada dintre de la barretina.

Un reconeixement fet per en Canalejas, en un de sos últims discursos.

—Vostrees—digué dirigintse als diputats republicans—porteu aquí l'autoritat y 'l prestigi, y te niu en la societat espanyola la missió d'educar á la democracia.

Pero home de Deu: si 'l prestigi, l'autoritat y la missió d'educar á la democracia's troben en el camp republicà (á qué 'l seu afany de vestir ab els arreus democràtics á la vella monarquia?) ¿Qué no sab que 'n resulta una disfressa, y qu'Espanya està cansada de Carnestoltes?

Dias enrera, la guardia-civil de Tomelloso (Ciudad-Real) va practicar un registre á casa del rector, trobant-hi montada en tota regla una màquina, alguns encunyos y altres útils pera la fabricació de distinta classe de moneda.

Naturalment, que aquestes monedes encunyadas per un ensotanat havian de resultar millors y mes estimables que les legitimes.

—No saben per qué? Senzillament, perque avants de posarlas en circulació, las beneficia.

Son tan carregats els tributs, que la major part dels naviers espanyols, en la impossibilitat de sòportarlos, se'veuen en la trista necessitat de tenir que abandonar els barcos al extranger.

Y en aquesta situació, quan aném camí de quedarns sense marina mercant, es quan á n' en Sánchez Toca se li acut la patriòtica idea de gastar de set á vuit cents milions de pessetes en la creació de una esquadra.

Així es 'l actual ministre de Marina.

Molt nàs y molt poca solta.

Un dato curiós:

L'Estat, pel sosteniment de las Universitats no gasta mes que 213,152 pessetes.

En canvi en el sosteniment de las Escoles militars, hi inverteix la suma de 2 milions 627 mil.

Compaginat aquest dato ab els tiros de que va ser objecte la Universitat de Salamanca, y digniu ab mi:

—Cosas d'Espanya!

En Maura contestant á n' en Canalejas:

—Lo que hay es que á S. S. y amigos no les gustan las órdenes religiosas y á nosotros sí.

Nosaltres li hauríam respondit:

—Home, si tant li agradan, ménjieslas, y contentosté y arxi-contents nosaltres.

El general Polavieja ha sigut nombrat director general de la guardia-civil.

Així tot s'harmonisa.

Providencial el mauser... Director de la guardia-civil, el general cristia...

Vaja, d'aquí al cel, en fusellament directe.

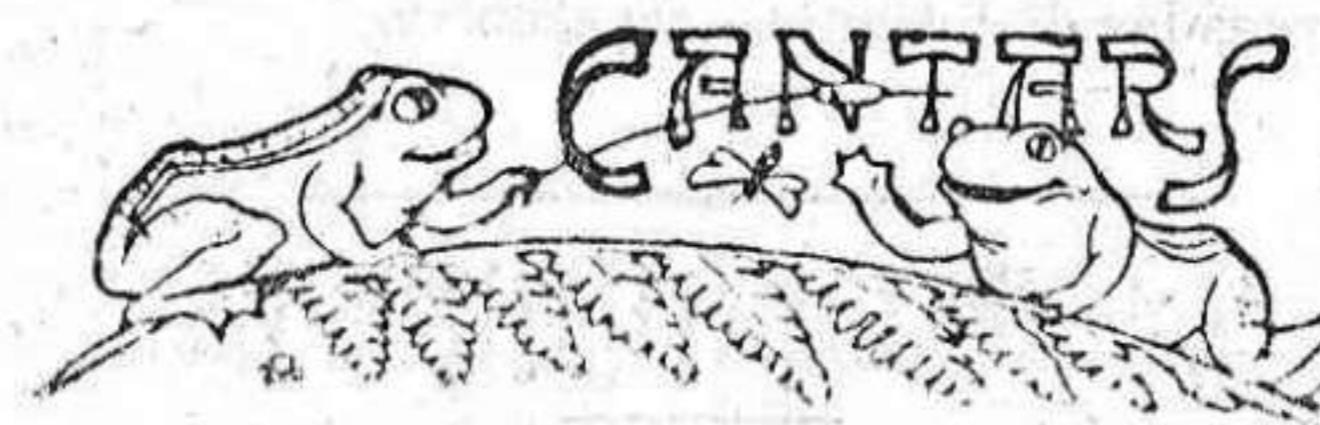
Una bona adquisició.

El *Evangelio*, valent periódich de Madrid, s'ha declarat republicà.

—Ben vingut sigui al nostre camp!

Y que per molts anys poguem dir: —Tot lo que val està ab nosaltres!... L'opinió pública, la ciència y 'l treball.

No tenim als capellans; pero, contém ab *L'Evangelio*

Quin discurs en Canalejas...

Quin altre discurs en Maura...

Si 'ls discursos fossin carn,

qué grassa estaría Espanya!

Sembla qu'enguany don Dallonsas se queda á San Sebastián: l'any que ve, pel que 's murmura, potser vaja més enllà.

—La esquadra... ¡Bonich regalo!
Si jo manés algún dia,
suprimiria l'esquadra
y hasta 'ls mossos de la idem.

—Revolució desde arriba,
¿qué esperas? —Hont t'has ficat? —
Y en Maura, que s'ho escoltava
fent el mut, jriu que riurà!

El govern que auy tenim sembla un plat prim de terrissa; á cada moment està si s' esquerda ó si s' fà á micas.

L. WAT

A LO INSERTAT EN L'ULTIM NUMERO

1.º XARADA.—Au si-li-ar.

2.º ANAGRAMA.—Caical—Calaix.

3.º TRENCÀ-CLOSCAS.—Dinamarca.

4.º CONVERSA.—Carme.

Han endavantat totas ó part de las solucions del número anterior, els caballers: Joseph Cugat, Un republicà de fora, José Cugat, D. Illescas, E. Nig, Joan Dormua, Justo Grau, Román Lojup, Antoni Sanpere Carrera.

XARADA

AL AMICH MIQUEL PALET

Es obra noble, total

defensà al atropellat

quan se troba dos-girat

falta d' apoyo moral.

Dos ó tres dels meus companys

ab molt cinisme y brahó

d' acusaren sens rahó

d' autor d' ignobles paranyos.

Ab tretas de mal primera

dugas-tres van procurar

enllotarme per lograr

un resultat poch darrera.

Al defensar la Vritat

vas cumplí ab el teu deber

exponentemente vas fer

lo que deu un home honrat.

J. COSTA POMÉS

ANAGRAMA

El Tot porta malaltias
per qui no hi està avesat
y ara en Total s'ha donat
á fumarme tots els días.

T. RUSCA

TRENCA-CLOSCAS

ANITA CREU
RODA

Ab aquestas lletras degudament combinades formar el títol d'un aplaudit drama castellà y l'apellido de son autor.

JOAN BEBÉ

ROMBO

1.º Consonant.—2.º Moneda.—3.º Eyna de pagés.—4.º Arbre.—5.º Per tancar la porta.—6.º Adverbi.—7.º Vocal.

NOY DE LAS MOSTRAS

GEROGLÍFICH

T K L I

I

S

I

JOSEPH GORINA ROCA

Caballers: Antonet Grabado, Joseph Subirats, Un saltenc, Sabatassas, E. M. R., Castlar y Gorina, Joseph Valdósera, Sisquet de Gracia, Carlos B. Fontas, Joan Dormua, Fama, M. Saca, Un galàpat, Joan Catau, F. Ril, y J. G. Viñes: Altra volta serem més afortunats.

Caballers: Antonet B., Joan Bertran, Mateu Cartipás, F. Virgili R., Quimet Pujol, F. Joaquin, Francisco Fábregas, Sebastià Brugulat, Enrich Domènech, Estevet de Vilanova, A. Cararach y Román Lojup: Están tocats de la divina gracia.

Caballers: A. M., J. N. y F., Ll. F. M., G. P., J. M. de G., y A. D.: Rebut y gracias.

Caballers: Rafel Font: Probablement aprofitaré *algo*. —J. Ventura: No 'ns plau.—Oilime Tilop: Fins per Sant Ramón.—Lluís Figuerola M.: De la banda del magre.—A. Guessak: Defectuosa.—Mateu Cartipás: Las cantarelles no van.—Albertet de Vilafranca: L'epígrafa està bé.—J. B. y R.: Aquest himne al gas, no 'ns mou res.—Padri Drapaire: ¿Quin dívol vol venir á la torratxa?—Cunill de Bosch: ¡A la cassola!—Fidel Delfí: Gracias per tot.—Fidel Grifol: Ho llegiré ab més calma, y determinaré lo que fassi 'l cas.—Balduero Sitges: Té rahó, però no basta.—Agustín Obiol: No 'ns acaba de fe 'l pes.—Andrésito: Tinch confiança que 'l sonet sortirà un dia ó altre. Lo d'avuy queda acceptat condicionalment.—Clarinet: Si no tots, una part.—Pere Vidal: Vosté 's pren moltes llibertats poètiques. Això ja es llibertat literari...—R. Muntané: Encara que té molt de escabros, n'hi ha per sucar-hi pà y es fàcil que l'aprofitem.—J. Costa Pomés: Vosté, sempre, al peu del canó.—J. G. M.: ¡Bromista!—S. M.: No 's desanimi, que això si no està ó tot malament... podria estar millor.—F. Llanas: *Agradeciendo*.—Es fluxiet, fluxet...—F. Ras V.: No 'ns té objecte.—F. G.: Un feligrés, J. G., y J. C.: Las cartas rebudes no 's publican per varias raons.—M. de C.: ¡Tabaquet, tabaquet!

Magnifica